

[Viggo Starcke.]

ner og tvang, og tilsammen har det ført til den nuværende politiske situation. Men vandene vender, og friheden er på vej.

Jeg håber også, at friheden er på vej for de danske sydslesvigere, og jeg håber, at den danske regering og rigsdag vil vise samme beslutsomhed og energi i løsningen af dette vigtige spørgsmål, som den har vist overfor det atlantiske problem. Der er endnu muligheder for en fair ordning af spørgsmålet indenfor det vestlige samarbejde, hvor Danmark nu har placeret sig, og hvor problemet er det, som træder frem i den nationale selvbestemmelsesret, der er en ret for sydslesvigere, men som må siges at være en pligt for Danmark. Hvis nemlig den højtærede statsminister og den høje regering ikke vil være med til at underbygge denne selvbestemmelsesret, udsætter man derigennem Danmarks egen ret. Frihedens goder, flygtningenes fjernelse fra Sydslesvig er krav, som vi må insistere på skal gennemføres, selvom det er af en mindretalsregering. Ellers må man jo sige, det er en af de talrigste mindretalsregeringer, man nogensinde har set, og på mange områder har man ikke indtryk af, at den lider af mindretalskomplekser.

Vi har fra vor side mange indvendinger imod regeringens økonomiske politik. Vi mener netop, at det er på det økonomiske og det sociale område, at regeringen fører en farlig, forkert politik, og vi kunne godt tænke os en ministerkrise, men jeg tror ikke, det rette tidspunkt vil være inde til en ministerstorm lige efter undertegnelsen af en så vigtig pagt som Atlantpagten. Jeg beder derfor den højtærede statsminister forstå, at det er af disse grunde og ikke alene for hans personlige dyders og charmes skyld, at vi ikke skrider til hvervet. (*Statsministeren* (Hans Hedtoft): Det er ærgerligt nok!). Ja, ikke? Men derimod vil vi gerne opfordre den høje regering til at prøve at fjerne så mange som muligt af årsagerne til den usikkerhed, som findes mellem nationerne, og hvortil Danmark selv har bidraget i betydelig grad, ellers kommer der let en farlig udvikling i den internationale situation.

Jeg vil her udbede mig den høje formands tilladelse til at bringe et par enkelte korte citater. Det er for det første Atlantpagtens art. 2, hvor jeg igen vil have lov til at understrege ordene, at

„deltagerne vil bidrage til den videre udvikling af fredelige og venskabelige mellemfolkelige forhold ved at styrke deres frie samfundsordninger, ved at

hidføre en bedre forståelse af de grundsetninger, som disse samfundsordninger hviler på, og ved at fremme almindelig stabilitet og velfærd.“

Derefter kommer de vigtige ord:

„De vil søge at fjerne uoverensstemmelser i deres internationale økonomiske politik og vil tilskynde til indbyrdes økonomisk samarbejde.“

Gang på gang har vort parti i årenes løb fremhævet betydningen heraf, og vi har gang på gang henvist til de indre forhold i United States, hvor disse 50 stater ingen barrierer, ingen restriktioner og ingen toldskranker indbyrdes har, dette, der netop er forklaringen på Amerikas enorme styrke i dag, men det har aldrig gjort større indtryk på den høje regering eller på de andre partier. I lørdags, den 2. april, udtalte ambassadør Harriman under sit besøg her, netop på etårsdagen for Marshallplanens gennemførelse, efter et citat i „Nationaltidende“ for den 3. april følgende ord:

„Grundlaget for vor indsats er den lære, man kunne uddrage af den større amerikanske produktion, der er baseret på uhindret handel indenfor et større område, uhindret af tariffer og toldskranker. Vi tror, det samme kan gøres i og gavne Europa, der vil komme til at opleve en velstand, større end nogensinde før“.

Se, det er egentlig kernen i den internationale politik i øjeblikket, særlig den europæiske politik. En nordisk toldunion er ikke tilstrækkelig; den kan måske være skadelig eller farlig efter visse erfaringer, man i den sidste tid har gjort i Beneluxlandene. En vesteuropæisk toldunion vil straks være bedre, men et internationalt samarbejde vil være det bedste, og det bedste, vi kan gøre, er at udvise et dansk initiativ, gå i spidsen, begynde. Alle de endeløse konferencer og forhandlinger vil ikke have nær så stor en betydning som et praktisk virkeliggjort eksempel. I Geneve 1947, under GATT-konferencen, General Agreement on Tariffs and Trade, forpligtede 18 lande sig til samarbejde om toldreduktion og toldbindinger. Det af finansministeriet nedsatte toldforhandlingsudvalg skal føre forhandlinger i Annecy, som begynder om 4 dage. Der udarbejdes ønskelister og tilbudslister, og man skal så prøve at forhandle sig frem og se, hvor langt man kan komme. Vi har fra vor side tilskyndet til, at man fra dansk side skal gå så langt, som vi overhovedet kan komme, eventuelt handle hele Danmarks toldbeskyttelse væk, og vi havde egentlig overvejet at fremsætte et